

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่ง
ภายในประเทศ
พ.ศ.

หลักการ

กำหนดอัตราค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่งภายในประเทศ

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๒๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๕๙๗
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ออก
กฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่ง จึงจำเป็นต้องออก
กฎกระทรวงนี้

ร่าง
กฎกระทรวง
กำหนดอัตราค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่งภายในประเทศ
พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ (๒) และมาตรา ๒๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

อัตราค่าโดยสารและค่าระวางของอากาศยานขนส่งภายในประเทศให้มีดังต่อไปนี้

(๑) ค่าโดยสารให้คิดได้ไม่เกินสามสิบบาทต่อหนึ่งกิโลเมตร เว้นแต่เส้นทางการบินที่มีระยะทางการบินไม่เกิน ๒๐๐ กิโลเมตร มีการเดินทางภาคพื้นสะดวก และเส้นทางการบินสามารถบินเชื่อมระหว่างภาคได้โดยไม่แวะกรุงเทพฯ ให้ผู้ประกอบการกำหนดอัตราค่าโดยสารได้โดยเสรี

(๒) ค่าระวางให้คิดได้ไม่เกินห้าสิบบาทต่อหนึ่งกิโลกรัม แต่ไม่รวมถึงอัตราค่าระวางขั้นต่ำต่อหนึ่งใบตราส่งสินค้า ที่ผู้ประกอบการอากาศยานขนส่งเรียกเก็บเป็นธรรมเนียมปกติทางการค้า

ให้ไว้ ณ วันที่

พ.ศ.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม